

Dosarul nr. 2rac-22/22
2-19130951-01-2rac-27012022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – I. Țonov
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Panov, I. Țurcan, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

02 martie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Tarn Grup” împotriva Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Calea Ferată din Moldova”, s-a casat integral hotărârea din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a pronunțat o hotărâre nouă, prin care s-a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată și s-a compensat din contul societății cu răspundere limitată „Tarn Grup” în beneficiul Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” cheltuielile de judecată,

constată:

La 06 august 2019, societatea cu răspundere limitată „Tarn Grup” (în continuare SRL „Tarn Grup”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” (în continuare ÎS „Calea Ferată din Moldova”) cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 885/11/2014 din 18 noiembrie 2014, încheiat între SRL „Tarn Grup” și ÎS „Calea Ferată din Moldova”, precum și a facturilor fiscale seria și numărul JJ 1353607 din 08 ianuarie 2015, JJ 1353609 din 24 februarie 2015, SRL „Tarn Grup” a livrat ÎS „Calea Ferată din Moldova” marfă în valoare de 7 140 899,20 de lei (echivalent a 408 144,18 dolari SUA).

Având în vedere că ÎS „Calea Ferată din Moldova” nu și-a onorat obligația de a achita contravaloarea mărfurilor livrate, la 11 august 2015, SRL „Tarn Grup” a depus cerere de chemare în judecată cu privire la privind încasarea forțată a

datoriei în sumă de 408 144,18 dolari SUA, dobânzii de întârziere în sumă de 150 756,13 lei, penalității în mărime de 222 441,86 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 27 aprilie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, (dosarul nr. 2c-812/15) s-a încasat de la ÎS „Calea Ferată din Moldova” în beneficiul SRL „Tarn Grup” datoria în sumă de 408 144,18 dolari SUA, dobânda de întârziere în sumă de 150 756,13 lei, penalitatea în sumă de 222 441,86 de lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3 500 de lei și cheltuielile pentru taxa de stat în cuantum de 50 000 de lei.

SRL „Tarn Grup” a menționat că hotărârea din 27 aprilie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, (dosarul nr. 2c-812/15) a fost menținută prin decizia din 31 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău (dosarul nr. 2ac-649/16), iar prin încheierea din 12 iulie 2017 a Curții Supreme de Justiție (dosarul nr. 2rac- 272/17) s-a declarat inadmisibil recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel.

La 31 ianuarie 2017, SRL „Tarn Grup” a obținut titlul executoriu nr. 2c-812/15 din 27 aprilie 2016, care la 01 februarie 2017 a fost înaintat spre executare silită. În urma procedurii de executare, la 21 februarie 2017, obligația debitorului ÎS „Calea Ferată din Moldova” față de creditor SRL „Tarn Grup” a fost stinsă.

Reclamanta a notat că prin hotărârea din 27 aprilie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău au fost încasate dobânda de întârziere și penalitatea până la 31 august 2015. Însă, având în vedere executarea întârziată a obligațiilor de către ÎS „Calea Ferată din Moldova”, reclamanta a considerat că este îndreptățită să pretindă de la debitor plata dobânzii de întârziere pentru perioada 01 august 2016 – 31 ianuarie 2017 (data când a devenit definitivă hotărârea judecătorească) în sumă de 37 851,18 dolari SUA.

În scopul soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, la 23 iulie 2019, SRL „Tarn Grup” a expediat în adresa ÎS „Calea Ferată din Moldova” somație prin care a solicitat achitarea benevolă a acestei dobânzi, însă, nu a primit nici un răspuns.

Reclamanta SRL „Tarn Grup” a solicitat prin cererea de chemare în judecată încasarea din contul ÎS „Calea Ferată din Moldova” în beneficiul său a dobânzii de întârziere în sumă de 37 851,18 dolari SUA, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis acțiunea depusă de SRL „Tarn Grup”.

S-a încasat din contul ÎS „Calea Ferată din Moldova” în beneficiul SRL „Tarn Grup” suma de 37 851,18 dolari SUA sau echivalentul în lei moldovenești, la cursul de schimb al BNM, cu titlu de prejudiciu cauzat prin neexecutarea în termen a obligațiilor asumate prin contractul de vânzare-cumpărare din 18 noiembrie 2014 și cheltuielile de judecată suportate în legătură cu plata taxei de stat la depunerea acțiunii în sumă de 20 252,16 lei (vol. I, f.d. 114, 123-127).

La 04 decembrie 2020, ÎS „Calea Ferată din Moldova” a depus prin intermediul oficiului poștal cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. I, f.d. 117, 118).

Prin încheierea din 18 martie 2021 a Curții de Apel Chișinău nu s-a dat curs cererii de apel depuse de ÎS „Calea Ferată din Moldova” împotriva hotărârii din 19 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și i s-a acordat termen

de 10 zile de la recepționarea încheierii pentru depunerea cererii de apel motivate și prezentarea dovezii de plată a taxei de stat în sumă de 15 189,12 lei (vol. I, f.d. 132-134).

Prin încheierea din 11 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea ÎS „Calea Ferată din Moldova” cu privire la plata taxei de stat și i s-a acordat termen suplimentar de 10 zile de la recepționarea încheierii pentru prezentarea dovezii de plată a taxei de stat în sumă de 15 189,12 lei (vol. I, f.d. 138-142).

Prin încheierea din 24 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a primit spre examinare cererea de apel depusă de ÎS „Calea Ferată din Moldova” împotriva hotărârii din 19 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și s-a intentat procedura de apel (vol. I, f.d. 240).

În atare circumstanțe, completul consideră că, la demararea căii de atac în ordine de apel, ÎS „Calea Ferată din Moldova” a respectat modul și termenul prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă.

Prin decizia din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de ÎS „Calea Ferată din Moldova”.

S-a casat hotărârea din 19 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și s-a adoptat o hotărâre nouă, prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Tarn Grup” împotriva ÎS „Calea Ferată din Moldova”, ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat de la SRL „Tarn Grup” în beneficiul ÎS „Calea Ferată din Moldova” suma de 15 189,12 lei, cu titlu de compensare a taxei de stat achitate la depunerea cererii de apel (vol. III, f.d. 5, 6-16).

În consolidarea soluției, instanța de apel a reținut că prin încheierea nr. 027-192/17 din 20 martie 2017 a executorului judecătoresc Nistor Valerian, procedura de executare a fost încetată în temeiul art. 83 alin. (1) lit. a) din Codul de executare, pe motiv că obligația a fost stinsă.

Instanța de apel a notat că stingerea obligației denotă încetarea raporturilor juridice dintre subiecte, care în urma stingerii obligației pierd drepturile subiective și obligațiile ce constituie esența raporturilor juridice obligaționale.

Odată cu stingerea ei, obligația încetează de a mai exista și participanții la ea nu mai sunt legați prin acele drepturi și obligațiuni care rezultau anterior din această obligație. Prin urmare, creditorul nu mai are dreptul să prezinte debitorului oarecare creanțe, bazându-se pe această obligație, iar părțile nu mai poartă răspundere conform acestei obligații.

Curtea de Apel Chișinău a menționa că, în condițiile speței, SRL „Tarn Grup” a acceptat executarea obligațiilor de plată din partea ÎS „Calea Ferată din Moldova”, care a fost stinsă integral la 21 februarie 2017, iar prin efectul art. 642 și art. 965 din Codul civil (în redacția în vigoare până la 01 martie 2019), debitorul ÎS „Calea Ferată din Moldova” este eliberată de plata eventualelor dobânzi de întârziere și/sau penalități.

La 08 decembrie 2021, SRL „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru, a declarat recurs împotriva deciziei din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei recurate și menținerea hotărârii din 19 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (vol. III, f.d. 23-25).

În motivarea recursului a reiterat temeiurile de fapt și de drept ale cauzei, invocând că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru justa soluționare a cauzei, iar drept consecință a apreciat arbitrar probele și a pronunțat o hotărâre greșită.

Recurenta a reținut prevederile art. 24 din Codul de executare, conform cărora la cererea creditorului, executorul judecătoresc este în drept să calculeze și să încaseze dobânzile, penalitățile și alte sume rezultate din întârzierea executării, în funcție de rata inflației și în conformitate cu art. 619 din Codul civil. Cererea privind calcularea sumelor rezultate din întârzierea executării poate fi depusă doar executorului judecătoresc ce deține documentul executoriu prin care se stabilește obligația principală, până la stingerea acesteia. Sumele menționate se calculează de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă sau, în cazul celorlalte documente executorii, de la data la care creanța a devenit exigibilă (scadentă) și până la data plății efective a obligației cuprinse în orice document dintre acestea, în perioada de calcul fiind inclusă și durata suspendării procedurii de executare, în condițiile prevăzute de prezentul cod.

SRL „Tarn Grup” a menționat că dobânda de întârziere, pentru neexecutarea în termen a obligațiilor contractuale, nu a fost calculată pentru perioada între data emiterii hotărârii primei instanței și până la rămânerea definitivă a acesteia, și anume de la 31 august 2015 până la 31 ianuarie 2017.

Astfel, SRL „Tarn Grup” a considerat că este justificat să ceară dobânda de întârziere pentru întreaga perioadă în care debitorul nu și-a executat obligațiile, de la scadența plății până la data în care s-a efectuat plata, incluzând și perioada de la 31 august 2015 și până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, 31 ianuarie 2017.

La fel, recurenta a notat că, potrivit art. 24 din Codul de executare, nu a putut solicita executorului judecătoresc să includă în calculul dobânzii de întârziere perioada 31 august 2015 – 31 ianuarie 2017, fiindcă executorul poate să calculeze doar sumele rezultate din întârzierea executării, începând doar de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă.

Prin referința din 08 februarie 2022, intimata ÎS „Calea Ferată din Moldova” a solicitat declararea ca fiind inadmisibil recursul depus de SRL „Tarn Grup” împotriva deciziei din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa v. România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence v. Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă

considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov v. Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko v. Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia motivată din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată a fost comunicată SRL „Tarn Grup”, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de SRL „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru, rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice și de drept ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece SRL „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurente cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de SRL „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi

„efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce SRL „Tarn Grup” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurente i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru, împotriva deciziei din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Tarn Grup”, reprezentată de avocatul Olesea Plugaru, împotriva deciziei din 12 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas